
Naděje v oblacích

Meredith Appleyard

Bylo jaro. Do kuchyně proudil vlahý vánek s vůní citronových květů. Do okenní tabulky donekonečna narážely tři masačky. Hodiny tikaly.

Náhle vzduch prořízl srdceryvný výkřik a Anna nadskočila, až převrhla hrnek s kávou. Doběhla tedy ke dřezu pro hadr a mléčně zabarvený šplíchanec na stole utřela.

Na prahu stanul muž s popelavou tváří. Byl neoholený, rozcuchaný a měl kruhy pod očima. Už jednou se krátce setkali, když je přivezl z letiště pomocník z farmy. Manžel. Brad nebo Brett – nemohla si vzpomenout. Ztěžka polkl a na krku mu poskočil ohryzek.

„Nick, ten zdravotník, se ptá, jestli byste mohla přijít...“ vypravil ze sebe přiškrčeně a přitiskl si ruku na ústa. Zachrčel a zase rychle zmizel. Pak někde bouchly dveře a ozvaly se tlumené zvuky dávení.

Z přední části domu Anna zaslechla další výkřik, tentokrát zakončený vzlyknutím. Trhla sebou. Zvuky zvracení z koupelny zesílily. V rychlosti tedy utřela stůl a hodila hadr zpět do dřezu. Pak vyrazila ve směru výkřiků, i když to nepatřilo k její práci.

Jako pilot Královské letecké lékařské služby měla za úkol hlavně bezpečnou přepravu zdravotníků a pacientů. A pokud k letu nebyly optimální podmínky, musela rozhodnout, zda nebude lepší let zrušit.

Už proto se nepovažovalo za vhodné informovat pilota podrobně o stavu pacienta, aby jeho rozhodování neovlivnil třeba zhoršující se stav oběti zločinu nebo vážně nemocného dítěte.

Práce v malém týmu v odlehlých oblastech však téměř vylučovala, aby pilot o pacientově stavu něco nevěděl. Anna i zdravotník Nick Harrison si

toho byli plně vědomi. Už proto bylo jasné, že ji žádá o pomoc, jen pokud je to naléhavé.

Vešla do ložnice v přední části domu, kde zatuchlý vzduch rozháněl stropní větrák. Na lůžku potaženém plastovým prostěradlem ležela mladá žena. Měla zavřené oči, slzami zmáčenou tvář a na hýždích jí zasychala krev.

Tmavovlasý Nick se nad ní skláněl – očividně se soustředil na to, co se děje mezi jejími stehny, ale když Anna vešla, narovnal se a v jeho hlubokých šedo-zelených očích byla patrná úleva.

„Ahoj,“ promluvil. „Tohle je Rachel, Anno. Porod bohužel přišel předčasně. Brett se potřeboval vydýchat, tak kdybys prosím mohla...“

Anně se stáhlo hrdlo, ale přešla k lůžku a instinktivně vzala Rachel za ruku. Ta ji ihned prudce stiskla.

Jemné blond vlasy se jí potem lepily k čelu. Ze stojánku u lůžka proudila hadičkou do paže infuze.

Anna tedy držela Rachel za ruku a snažila se dívat jinam než na to, co Nick provádí v dolní části postele.

Místnost byla vymalována v jemném odstínu žluté a stěny ve výšce očí vyzdobeny barevnými zvířátky. Anna si s leknutím uvědomila, že jde o dětský pokoj, a sevřela Rachel ruku pevněji. Rachel stále tiskla víčka k sobě a slzy jí tekly po tvářích rychleji než infuze do její žíly.

Nick se narovnal. Rachel otevřela oči, pustila Annu a mlčky se natáhla pro hrozivě nehybný uzlíček v Nickových velkých dlaních. Pak své dítě sevřela v náruči a vtiskla mu rozechvěle polibek na chladné čelíčko.

„Díky, Anno. Mohla bys, prosím, najít Bretta, jestli už se zvládne vrátit,“ řekl Nick klidně, ale výraz měl napjatý a rukavice potřísněné krví.

„Jistě,“ odpověděla a spěchala z místnosti. Přitom odolala pokušení zacet si uši, aby neslyšela zoufalé kvílení rodičky.

Bretta našla sedět na stinné přední verandě. Měl zarudlé oči a mozolnatou rukou hladil po hlavě černohnědému psa s prošedivělou tlamou.

„Rachel vás potřebuje,“ oslovila ho příškrčeně. Brett ztuhl, potom psa naposled poplácal a vstal. „Je mi to moc líto,“ dodala Anna z náhlé nutnosti něco říct.

Muž přikývl, sykavě se nadechl a zašel do domu.

Pes se na Annu přívětivě zadíval, vyplázl jazyk a plácl ocasem o zem. Jeho oči se ale neusmívaly a Anna tušila, jak se ten starý brach asi cítí.

Zašla na okraj široké verandy, zadívala se na hodinky a pak vyhlédla do slunečné odpolední krajiny. Potřebovala se vzpamatovat a rychle dostat z hlavy vjemy, zvuky a pachy dětského pokoje, kde ležela rodička.

Popraskaný betonový chodníček před domem lemovaly pruhy trávniku a pár levandulových keříků. Dále na pozemku zahlédla kůlny různých tvarů, cisternu s vodou a rezavějící traktor. V koruně blízkého gumovníku skřehotalo hejno korel.

Pod gumovníkem byla připravena dodávka s nosítky z letadla na korbě, a Annu napadlo, kam se asi poděl pomocník z farmy, který je přivezl z letiště, a jestli je zase vezme zpět.

Do Elder Creek byli odvoláni při návratu na základnu v Broken Hill po rutinním převozu pacienta do Adelaide. Farma Elder Creek se nacházela v jižní Austrálii, blíže k Adelaide než k Broken Hill. Anna věděla, že jakmile se Nickovi bude pacientka zdát dostatečně stabilní, poletí s ní zpět do Adelaide. V tom případě tedy ona musí upravit letový plán.

Kdyby se Brett k Rachel připojil, bude nutné v Adelaide doplnit palivo. Zašla dovnitř, umyla si ruce a v rychlosti si uvařila novou kávu. Přitom tajně doufala, že ji Nick už nebude znovu potřebovat.

„Připraven k odletu?“ promluvila Anna do mikrofону. Slunce už se klonilo k západu, když se chystali ke startu, poté co zdrcenou pacientku předali do rukou personálu adelaidského Ústavu péče o matku a dítě.

„Dveře zabezpečeny,“ odpověděl Nick unaveně.

Při čekání na povel z kontrolní věže se Anna zadívala na startující Jetstar Airbus. Pak teprve dostali povolení k přesunu na rozjezdovou dráhu. Anna se známým návaem adrenalinu zatáhla za ovládací páku a krátce nato se ocitli ve vzduchu.

Jakmile vystoupali do své letové hladiny, trochu se uvolnila v ramenu a pak zaslechla ve sluchátkách Nickův hlas.

„Víš, už chvíli si lámu hlavu, ale myslím, že to mám,“ řekl. „Střední škola v Broken Hill, dva tisíce něco.“

Navzdory únavě a zkeslení hlasu v reproduktoru Anna rozeznala potutelný tón a chytila páku pevněji.

„Nebylas se mnou dokonce v ročníku?“ vyzvídal dál.

Anna stiskla rty, protože neměla v úmyslu mu nijak pomáhat. Jenže on hned mnohem rozhodněji dodal: „Tvůj táta byl Max Kelly, náš nový ředitel. Vystřídal Garyho Fieldinga, když tak nečekaně, ehm, odešel.“

Anna s těžkým srdcem pochopila, že už nemá smysl zapírat. Všechno si domyslel sám.

Nick se zasmál, zatímco si upravovala sluchátka. „Mysleli si, že za to můžeme my kluci z dvanáctého ročníku, co toho ubožáka nakonec dohnalo k nejhoršímu.“

„Vážně?“

„Ale my za to nemohli, přísahám. Spal totiž s dějepisářkou z desáté třídy. Vypadala trochu jako Cameron Diazová. Jenže manželka mu na to přišla a vykopla ho.“

„Nepovídej,“ zamumlala Anna, jako by ji to nijak zvlášť nezajímalo, ale nemohla popřít, že už ji vzpomínky zaplavují jako lavina.

Třeba na to, jak se zděsila, když otec přišel domů a oznámil, že se budou stěhovat do Broken Hill. Na následnou hádku rodičů, když mysleli, že je neslyší. Její matka Tina byla na předměstí spokojená a vehementně se bránila dalšímu stěhování. A přesun do Broken Hill se v jejích očích rovnal zatračení i bez ohledu na otcovo povýšení.

Na Maxe Kellyho, věčného zástupce ředitelů, se teď nečekaně usmálo štěstí. Annu snadno přesvědčil slibem, že jí zaplatí letecký výcvik, a starší dceru Teresu, tou dobou už krátce vdanou, to nijak nevyvedlo z míry.

„No a co jsi teda dělala po škole?“ ozval se znovu Nick a vrátil ji do přítomnosti. „Pokud se pamatuju, Max Kelly zůstal ředitelem ještě nejmíň pět let, ale tebe jsem pak už nikde neviděl...“

„Přesně šest let. Potom už máma začala vyhrožovat, že se vrátí do města, do jakéhokoli města, a klidně bez něj, když to jinak nepůjde. Paměť máš vážně dobrou.“

„Spíš jsem tam měl mladšího bráchu, kterýho jsme neustále tahali z nějakého maléru. Tak kam ses poděla?“

„Pryč,“ odpověděla Anna stručně. Tehdy se na venkově zdržela krátce. Šlo o bouřlivé životní období, a na ty časy nerada vzpomínala.

„No jo, všichni někam odcházejí, ale občas je to zavane zpátky...“

„Hmm.“

Návrat do Broken Hill opravdu považovala za ironii osudu. Rozhodla se přijmout pracovní nabídku, kterou považovala za jakýsi přestup v kariéře

někam dál. Kam přesně, to si nebyla jistá, ale rozhodně blíž k Adelaide, odkud pocházela.

„A proč ses vrátil ty?“ zeptala se.

Slyšela, jak se sykavě nadechl, než odpověděl: „Neuplyne den, abych se na to sám sebe nezeptal.“

Nick se odmlčel a Anna byla ráda, že může nechat vzpomínky spát. Ohlédla se na něj přes rameno. Díval se zamyšleně ven kulatým okénkem a velké ruce nechal ležet na výrazných stehnech. Vypadal unaveně.

Když po kratším volna před týdnem přišla zpět do práce, představil jí starší zdravotník Neville Abrahams Nicka Harrisona jako svého nového zástupce. Začal s nimi létat v listopadu, ale podle toho, co zaslechla, nebyl u letecké záchranky nováčkem a v Broken Hill ho také znali.

Při prvním setkání se jí zdál trochu povědomý, ale došlo jí to až později. Měl totiž nezapomenutelné oči – ani šedé, ani zelené, lemované hustými řasami, co mu mohla závidět každá druhá holka. To byl ale jeho jediný zženštilější rys, pokud mohla soudit.

Pak stačilo pouhých deset vteřin a měla jasno. Kdo by si pomyslel, že patří právě do toho osudného roku na Brokenhillské střední.

Nick se do další konverzace nepouštěl a za necelou hodinku začali v září zapadajícího slunce přistávat. Anna vytlačila nechtěné vzpomínky sledováním kontrolního panelu a instrukcí kontrolní věže. Domluvila doplnění paliva i kyslíku na palubě letadla. Plněním nutných úkolů si aspoň pročistila hlavu.

Když pak v kanceláři vyplnila formuláře o letu a na parkovišti odemykala svůj deset let starý Holden Commodore, přiběhl za ní Nick znovu.

„Nezašla bys na drink?“

„Ne, díky, byl to dlouhý den a mám ještě nějakou práci.“ Koupit kočce žrádlo a hodit prádlo do pračky – vážně důležité úkoly.

„To je škoda. Nestihl jsem ti poděkovat, jak jsi dneska zaskočila u Rachel Carmichaelové, když se její muž sesypal. Byla jsi skvělá a je mi jasné, že to hodně přesahovalo tvoje povinnosti.“

„Vždyť jsem ji jen držela za ruku.“

„Nepodceňuj držení za ruku, Anno. Někdy je to bohužel všechno, co člověk může udělat.“

„To je fakt.“

Naklonil hlavu ke straně. „A jsi v pohodě? Já vím, že to nebylo lehké ustát...“

„Máš pravdu, nebylo.“ Anna hodila koženou brašnu na zadní sedadlo a zabouchla dveře. „Ale netrvalo to dlouho a už jsem u porodu byla. Ten ale dopadl dobře.“ Dítě se narodilo živé a zdravé. Nemusela to vyslovit, ale jako by se stalo.

„Vážně?“ zeptal se Nick s jistou zvědavostí.

Zaváhala, že musí opět mluvit o osobních věcech, ale pak přikývla. „Sestra má dvě děcka a její muž nebyl zrovna správný tatínek,“ odpověděla a otevřela na straně řidiče. Rozvod byl asi to nejrozumnější, co Teresa mohla pro svou rodinu udělat.

„Á, takže jsi teta...“

„No ano. Ale už vyrostli a odstěhovali se z domu.“

„Vážně nechceš zajít na něco k pití? Co třeba kafe a klidnější rozhovor?“

Zavrtěla hlavou a Nick si složil ruce na prsou. Už se setmělo, proto spíš cítila, než viděla, jak si ji prohlíží.

„Copak?“ prohodila a zapřela se pěstí o bok.

„Nezajímá tě, proč si tě pamatuju ze střední školy?“

„Ani ne.“

„Stejně ti to řeknu... Myslel jsem si tehdy, že jsi fakt kočka,“ pokračoval a naklonil se o něco blíž. „Měla jsi delší vlasy, nekroutily se ti tolik... A někdy jsem tě pozoroval, jak hraješ hokej.“

V šeru se zaleskly jeho bílé zuby. Byl velmi přitažlivý, to nemohla popřít. Taky nejspíš nezadaný a ona věčně singl. Mohlo by to být snadné. Jenže nebylo. A tak prohodila: „Nikdo ještě neví, že jsem tu žila jako teenager. Pokud si někdo vzpomněl na ředitele Kellyho, nespojili si to.“

Nick povytáhl obočí a strčil si ruce do kapes. „U mě je tvoje tajemství v bezpečí. A jestli si to s tím drinkem rozmyslíš, víš, kde mě hledat.“

Anna se dívala, jak odchází přes parkoviště k poslednímu modelu jakéhosi bouráku s pohonem na čtyři kola a prodlouženou kabinou. Už dřív si zbrusu nového vozu všimla. Navíc měl šedo zelenou metalízu skoro stejného odstínu jako Nickovy oči. Zavrtěla hlavou a zapadla za volant starého commodoru.

Ona si Nicka ze školy nepamatovala. Vlastně se snažila zapomenout na všechny. Když se totiž její vrstevníci dozvěděli, že je dcerou ředitele, obloukem se jí vyhýbali. Ten rok ji ale stejně zaměstnávala letecká škola, zkoušky a taky její instruktor...

V autě bylo horko, a tak otevřela okénka, a než vycouvala z parkoviště, Nickův vůz zmizel.

Z letiště a domovské základny Královské lékařské služby to měla do města jen pár kilometrů. Krajina s nízkým porostem brzy ustoupila městské zástavbě. Provoz v širokých ulicích pod blikajícími lucernami už byl řídký. Večerní špička polevila, jen v supermarketu Coles to ještě žilo.

Anna se připojila k opozdilcům spěchajícím uličkami mezi regály, kteří zaskočili pro rychlovku k večeři či k obědu na další den. Popadla pytel žrádla pro kočky, krabičku se zmraženým jídlem pro sebe, prošla samoobslužnou kasou a během deseti minut byla doma.

To pro ni teď znamenal domek ze sedmdesátých let rozdělený širokou chodbou na dvě části. V jedné se nacházely tři ložnice, ve druhé obývací pokoj, spojený obloukovitým vchodem s kuchyní s jídelním koutem a přílehlou prádelnou.

Anna tu bydlela u Beth Samuelové, porodní asistentky z místní nemocnice. Beth byla jako přírodní blondýna pravým opakem tmavovlasé Anny, baculatá, takže si nemohly půjčovat oblečení, ale její veselá nátura dobře doplňovala Anninu tichou rezervovanost. Anna jí nájmem zase pomáhala splácet hypotéku. Navíc obě pracovaly na směny, a tak jejich soužití fungovalo dobře.

Stárnoucí siamský kocour Albert patřil sice Beth, ale Anna si častěji vzpomněla, že potřebuje nakrmit.

Když vešla, bylo v domě ticho. Beth měla odpolední. Anna rozsvítila, otevřela okna a pustila v kuchyni stropní větrák. Teď v listopadu se k večeru příjemně ochladilo, ale denní teploty stále stoupaly k pětatřiceti.

Z prádelny zaslechla plácnutí kočičích dvířek a pak se v kuchyni objevil Albert a začal mňoukat.

„To víš, to víš,“ zamumlala Anna a sáhla do nákupní tašky. Odměřila mu dávku žrádla do misky a nakrčila nos. „Nechápu, jak tohle můžeš jíst, kámo.“ Kocour švihl ocasem. Postavila tedy misku na zem. Albert si k ní přičichl, zhltl několik soust, olízl si vousy a odešel.

„Říká se děkuju,“ zavolala za ním.

Teprve později ve sprše, když si vtírala šampon do vlasů, ji něco napadlo: možná si Nick potřeboval po těžkém dni popovídat.

Rodit mrtvé dítě, starat se o zničenou matku, brát ohled na nespolupracujícího manžela a nakonec rodičku s mrtvým děckem převážet do Adelaide nebylo jen tak.

Opláchla si hlavu a vyběhla ze sprchy. V rychlosti se utřela a na stále vlhké tělo si navlékla tričko a staré džínové šortky.

„Uhni, Alberte,“ štouchla jemně do kocoura ve dveřích a spěchala z koupelny.

Když našla seznam kontaktů na kolegy a stiskla příslušné číslo, hovor ihned spadl do hlasové schránky.

Měla chuť ihned zavěsit, ale přece jen zanechala vzkaz: „Ahoj Nicku, tady Anna. Omlouvám se, jestli jsem něco pokazila. Došlo mi, že jsi měl děsný den, takže kdyby sis potřeboval promluvit...“ Náhle se cítila pošetile, a tak zamumlala: „Ale to je asi blbost,“ a zavěsila.

Jistě měl kolem sebe dost přátel nebo zdravotních sester, kterým se mohl svěřit a kteří by lépe pochopili, čím si prošel. A nejspíš to právě dělal, když měl vypnutý telefon.

Šla si tedy ohřát těstoviny k večeři. Byly bez chuti, proto je zkusila trochu vylepšit máslem a parmezánem.

Právě listovala časopisem o letectví, zatímco v pozadí hrála televize, když se ozval zvonek. Promnula si oči, protáhla se a došla bosky ke dveřím. To jistě bude Scott, Bethin přítel. Jestli je zrovna ve městě, dal si asi někde pár piv a zase nemůže najít klíče. Rozsvítila tedy světlo nad vchodem a vzala za kliku, připravená mu mírně vyhubovat.

Přeložila Soňa Tobiášová